

CAT

Vernissage

L'ús de la tecnologia a l'àmbit artístic ha vingut determinat per la interactivitat, per una relacionalitat entre individus a través d'eines, que mitjançant la celebració de la forma, intervenien la seva experiència.

Però la fixació de l'art amb la "forma" evidentment ocupà, ocupa i ocuparà *techs* varies. I tota pràctica artística empra el seu llenguatge, la seva tecnologia.

I és precisament l'aproximació a la forma que en aquesta peça es porta a terme a partir de l'accepció de Nicolas Bourriaud. << *Forma: unitat estructural que imita un món. La pràctica artística consisteix en crear una forma susceptible de "perdurar", fent que es trobin de manera coherent entitats heterogènies amb la finalitat de produir una relació amb el món.*>>

No hi ha dubte que l'era de l'obsolescència programada ha marcat la nostra relació amb el món. Des de la posada en escena de formes "fràgils", segurament fàcilment no perdurables, *Vernissage* planteja una obra viva a dos nivells, humà i tecnològic, on el *gadget* funciona com a inductor per a la sociabilització, a la vegada que vehicle.

Perquè a ningú se li escapa ja que el luxe d'una societat tecnificada i de la informació ens ha abocat a models on es precaritza la comunicació física. La retòrica que la màquina d'alguna forma reemplaça l'ésser humà, condicionant ambigüament les seves llibertats, no és només un mantra distòpic. La tecnologia ens fa avançar i ens precaritza d'alguna manera al mateix temps.

I mirant al sector artístic, trobem que els afectes mouen sovint la maquinària productiva, aquí el valor és la transacció emocional. Però i la precarietat, què en sabem de la precarietat?

Vernissage planteja doncs la formalització d'una peça conceptual, tractant de posar tant èmfasi en la materialització dels elements físics que acompanyen la celebració d'una inauguració (copes, ampolles), com en la potencial interactivitat del públic assistent, generador de la peça en si.

Una obra que inaugura una obra que a priori no existeix ens convida a reflexionar sobre un àmbit professional, l'artístic, on la màxima és treballar amb mínims i en el qual l'execució de les idees, dels projectes (que han configurat ja una cultura en sí, "la cultura del projecte") és només una possibilitat, sovint remota.

En aquesta instal·lació es reivindica a més a més la pràctica artística conceptual com a mecanisme per a la generació de vincles interpersonals a la vegada que es posa en diàleg art, tecnologia i cultura popular. Perquè la majoria dels avenços tecnològics que representaven el futur, a un determinat moment passen de ser exclusius dels tècnics a popularitzar-se. El cas de les impressores 3D n'és un exemple de tecnologia que se'ns va presentar com a "futurística" i ràpidament esdevingué accessible, democratitzada.

En base a unes preguntes tipus:

-És proporcional, simètrica, l'admiració de l'art amb la ciència?

-Davant de l'existència d'un *gadget* tecnològic amb qualitats per impressionar-nos, ¿t'és fàcil entregar-te al diàleg amb els altres subjectes presents a l'espai?

-Creus en la possibilitat d'una cultura tecno-lògica activadora de manifestacions artístiques conceptuals properes a l'absurd?

-Immersos en l'era digital, què consideres per "interfície"?

-Quan una proposta conceptual es materialitza, on poses el teu focus d'atenció, en el magnetisme de la matèria o en el suggeriment del concepte?

-Què m'opines de l'afirmació: l'entorn electrònic es fonamenta en l'univers 2D i 3D, però una idea presenta dimensions infinites?

aquesta obra tracta de generar un espai on la màquina ens condueixi a una conversació al voltant de l'art des de l'art.